

Arrest

nr. 313 160 van 18 september 2024
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat S. JANSSENS
Congresstraat 49
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 16 september 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 10 september 2024 tot terugleiding naar de grens en tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Djiboutiaanse nationaliteit te hebben, komt volgens zijn verklaringen op 15 december 2023 België binnen en dient op 16 januari 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

Nazicht van het Visum Information System toont aan dat de Franse diplomatieke diensten in Djibouti op 8 november 2023 een visum uitgereikt hebben aan verzoeker, dat geldig was voor een verblijf van 30 dagen tussen 14 december 2023 en 15 januari 2024.

Op 16 februari 2024 wordt een overnameverzoek verstuurd naar de Franse instanties, die op 15 april 2024 hiermee instemmen op grond van artikel 12(4) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening). De Franse autoriteiten verzoeken hierbij verzoeker over te dragen via de grenspost van Rekkem; hij dient zich aan te melden bij de préfecture Du Nord.

1.2. Op 23 april 2024 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), die op 24 april 2024 ter kennis wordt gebracht. Verzoeker dient tegen voormelde beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder rolnummer 316 547. Op 16 september 2024 vordert verzoeker als voorlopige maatregel, ingediend bij uiterst dringende noodzakelijkheid, de versnelde behandeling ervan.

1.3. Op 9 september 2024 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf in Sint-Joost ten node. Hij wordt verzocht een vragenlijst in te vullen in het kader van het hoorrecht.

1.4. Op 10 september 2024 wordt de beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat genomen. Dit is de thans bestreden beslissing, die ter kennis wordt gebracht op 10 september 2024 en die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS EN VASTHOUDING IN EEN WELBEPAALED PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat: de heer, naam : M.O.F. voornaam : XXX geboortedatum : (...)2002 geboorteplaats : Djibouti nationaliteit : Djibouti (Rep.) wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te Vottem om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Frankrijk, op basis van het Dublinakkoord van 15.04.2024, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26^{quater}) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 24.04.2024, met een termijn van 10 dagen. Op 23.05.2024 diende betrokkene een verzoekschrift in tot schorsing en tot nietigverklaring van de bijlage 26 quater bij de RvV. Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980, schorst het indienen van een beroep tot nietigverklaring en van een vordering tot schorsing de tenuitvoerlegging van de bijlage 26 quater niet. Het louter feit dat de uitwijzing van de betrokkene naar Frankrijk zou uitgevoerd worden, houdt de betrokkene niet tegen om zijn zaak te laten behartigen door een raadsman van zijn keuze in het kader van een hangende procedure voor de RvV. De aanwezigheid van de betrokkene is immers niet verplicht of noodzakelijk. De raadsman die hij aanduidt, kan het noodzakelijke doen om de belangen van de betrokkene te verdedigen en hangende of lopende procedures op te volgen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 23.04.2024. Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht van 09.09.2024 dat hij nooit in Frankrijk geweest is en dat hij een politieke tegenstander is. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Frankrijk een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart op 09.09.2024 dat hij geen ziekte heeft die hem belemmert te reizen of terug te keren naar Frankrijk. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een

schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 23.04.2024. Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 09.09.2024 geen andere elementen aan. Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

(1) In uitvoering van artikel 51/5, § 4, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient betrokkene vastgehouden te worden aangezien de terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en wel op basis van volgende feiten :

3° De betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Betrokkene werd op 04.06.2024 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene is niet ingegaan op de uitnodiging. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

4° De betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de overdrachtsmaatregel (bijlage 26quater) die hem betekend werd op 24.04.2024. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Op 23.05.2024 diende betrokkene een verzoekschrift in tot schorsing en tot nietigverklaring van de bijlage 26 quater bij de RvV. Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980, schorst het indienen van een beroep tot nietigverklaring en van een vordering tot schorsing de tenuitvoerlegging van de bijlage 26 quater niet. Het louter feit dat de uitwijzing van de betrokkene naar Frankrijk zou uitgevoerd worden, houdt de betrokkene niet tegen om zijn zaak te laten behartigen door een raadsman van zijn keuze in het kader van een hangende procedure voor de RvV. De aanwezigheid van de betrokkene is immers niet verplicht of noodzakelijk. De raadsman die hij aanduidt, kan het noodzakelijke doen om de belangen van de betrokkene te verdedigen en hangende of lopende procedures op te volgen. Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat: - Betrokkene niet is ingegaan op de uitnodiging van 04.06.2024 voor een gesprek met een ICAM-coach. Betrokkene werd uitgenodigd voor een gesprek over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene is niet ingegaan op de uitnodiging. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen. - Betrokkene geen gevolg heeft gegeven aan de overdrachtsmaatregel (bijlage 26quater) die hem betekend werd op 24.04.2024. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Op 23.05.2024 diende betrokkene een verzoekschrift in tot schorsing en tot nietigverklaring van de bijlage 26 quater bij de RvV. Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980, schorst het indienen van een beroep tot nietigverklaring en van een vordering tot schorsing de tenuitvoerlegging van de bijlage 26 quater niet. Het louter feit dat de uitwijzing van de betrokkene naar Frankrijk zou uitgevoerd worden, houdt de betrokkene niet tegen om zijn zaak te laten behartigen door een raadsman van zijn keuze in het kader van een hangende procedure voor de RvV. De aanwezigheid van de betrokkene is immers niet verplicht of noodzakelijk. De raadsman die hij aanduidt, kan het noodzakelijke doen om de belangen van de betrokkene te verdedigen en hangende of lopende procedures op te volgen. Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken. In uitvoering van deze beslissing, gelasten wij, B, A., Attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van PZ Polbruno en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Vottem, de betrokkene, M.O.F., XXX, op te sluiten in de lokalen van het centrum te Vottem vanaf 10.09.2024.”

1.4. De overdracht van verzoeker aan de Franse autoriteiten wordt voorzien op 23 september 2024.

2. Over de ontvankelijkheid

De beslissing tot vrijheidsberoving is, overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen.

De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Verzoeker voert onder meer aan dat hij zich in een welbepaalde plaats bevindt zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering op grond van artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet wettelijk vermoed.

Verweerder betwist in de nota met opmerkingen de hoogdringendheid van de vordering niet.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 51/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 27 van de Dublin III-verordening, van het hoorrecht, van het proportionaliteitsbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van het beginsel van non-refoulement. Hij voert aan dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Verzoeker betoogt voorafgaandelijk dat het motief om geen termijn toe te staan voor vrijwillig vertrek niet gebaseerd werd op een wettelijke basis. Hij vervolgt dat de verwerende partij de mogelijkheid had om een termijn korter dan zeven dagen of geen termijn toe te staan en dat er geen sprake is van een gebonden bevoegdheid. Hij acht het niet mogelijk om op basis van de motieven in de bestreden beslissing te achterhalen wat de verwerende partij ertoe gebracht heeft het noodzakelijk te vinden om hem terug te leiden naar de grens.

In een eerste onderdeel betoogt verzoeker dat hij een beroep heeft ingediend tegen de bijlage 26^{quater}. Hij citeert uit artikel 27 van de Dublin III-verordening en het arrest Ghezelbash van het Hof van Justitie van de Europese Unie en geeft aan dat hij dient te beschikken over een beroep dat schorsende werking heeft ten aanzien van de tenuitvoerlegging van de terugleidingsbeslissing. Hij wijst erop dat hij een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen heeft ingediend en dat indien de schorsing zou worden uitgesproken, de onderhavige beslissing een schending uitmaakt van de door hem opgeworpen bepalingen.

In een tweede onderdeel voert verzoeker aan dat niet hij, maar wel zijn vader, die hier een beschermingsverzoek heeft ingediend, lijdt aan een ernstige ziekte die tot gevolg heeft dat hij blootgesteld zal

worden aan onmenselijke en vernederende handelingen indien hij door zijn zonen niet dagelijks kan worden geholpen. Hij meent dat hierdoor artikel 8 van het EVRM geschonden wordt.

In een derde onderdeel verwijt verzoeker de verwerende partij geen verdere vragen gesteld te hebben in het kader van het hoorrecht op 9 september 2024 en enkel geïnformeerd te hebben naar welke familieleden in België verblijven. Indien de verwerende partij zich wilde bevragen over zijn standpunt over zijn privé- en gezinsleven, had zij volgens hem moeten vragen naar de actuele situatie van zijn familie en de afhankelijkheid tussen de betrokken familieleden. Hij meent dat de manier waarop hij gehoord werd niet effectief en zinloos was.

In een vierde onderdeel zet hij uiteen dat hij samenwoont met zijn broer en zijn vader, die 70 jaar oud en ziek is. Hij wijst op zijn mail van 21 maart 2024, waarin hij de verwerende partij ervan op de hoogte gesteld heeft dat zijn vader in het kader van diens beschermingsverzoek procedurele noden werden toegekend en dat hij volledig afhankelijk is van zijn broer M.. Hij stipt aan dat hij bij zijn beroep, gericht tegen de bijlage 26^{quater}, een medisch attest heeft gevoegd dat betrekking heeft op zijn vader en waaruit blijkt dat hij de continue nood heeft om door iemand bijgestaan te worden en dat dit door meer dan één persoon moet gebeuren. Hij stelt dat hij ook heeft aangetoond dat zijn broer actief is in een politieke partij waardoor hij in de onmogelijkheid verkeert om zijn vader dagelijks te helpen. Hij beroept zich op het gezinsleven dat hij vormt met zijn broer en zijn vader en meent dat het bestaan van een gezinsleven ook vermoed wordt voor meerderjarigen daar er een band van afhankelijkheid bestaat en gelet op hun samenwoonst. De band van afhankelijkheid blijkt volgens hem uit hun gedeeld vluchtrelaas, de erkenning van zijn broer als vluchteling, de samenwoonst van verzoeker, zijn broer en hun vader, de tenlasteneming van verzoeker en zijn broer van hun vader, de noodzaak aan permanente aanwezigheid, de ernstige ziekte van hun vader en uit de verschillende medische afspraken die voor hem gepland staan. Volgens hem vormt de bestreden beslissing een inmenging in zijn gezinsleven die niet noodzakelijk is.

In een vijfde onderdeel voert verzoeker aan dat hij ook een privéleven heeft in België, dat bescherming geniet onder artikel 8 van het EVRM. Hij meent dat hij, zoals zijn broer, politiek actief is in België en dat dit onderdeel uitmaakt van zijn privéleven.

3.3.2. De bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 51/5, § 4, van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“§ 4. (...)

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden. (...).”

Verzoeker, die zich beroept op de mogelijkheid om een termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan van 7 dagen of minder, gaat eraan voorbij dat de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), die hem op 24 april 2024 betekend werd, gepaard ging met een termijn voor vrijwillig vertrek van 10 dagen, die op 4 mei 2024 verstreek. Bijgevolg achtte de gemachtigde van de staatssecretaris het voor het waarborgen van een effectieve overdracht noodzakelijk om verzoeker gedwongen over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat, *in casu* Frankrijk. Zijn betoog omtrent het al dan niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek is niet dienstig.

3.3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, vervat in de bijlage 26^{quater}, en dat er geen elementen zijn die wijzen op een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM bij overdracht naar Frankrijk. Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

3.3.4. Waar verzoeker lijkt voor te houden dat hem het recht op een effectief rechtsmiddel wordt ontzegd, wordt erop gewezen dat hij tegen de bijlage 26^{quater} van 23 april 2024, ter kennis gebracht op 24 april 2024, een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en beroep tot nietigverklaring ingediend heeft en dat dit geenszins maakt dat de verwerende partij niet had mogen overgaan tot het treffen van de thans gedwongen verwijderingsmaatregel. De bijlage 26^{quater} ging immers gepaard met een termijn voor vrijwillig vertrek van 10 dagen, die op 4 mei 2024 is verstreken. Bijgevolg achtte de gemachtigde van de staatssecretaris het voor het waarborgen van een effectieve overdracht noodzakelijk om verzoeker gedwongen over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat, *in casu* Frankrijk. Middels het indienen van een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, heeft verzoeker bovendien de versnelde behandeling gevorderd van voormelde vordering tot schorsing. Inmiddels heeft de Raad de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingewilligd en de vordering tot schorsing verworpen bij arrest nr. 313 159 van 18 september 2024. Dat verzoeker zijn recht op een effectief rechtsmiddel niet heeft kunnen uitoefenen en hierdoor artikel 13 van het EVRM, aangehaald doorheen zijn verzoekschrift, werd geschonden, blijkt niet.

3.3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 24 januari 2024 werd gehoord in het kader van het zogeheten Dublin-interview waar hij de gelegenheid kreeg zijn persoonlijke en familiale situatie nader toe te lichten. Hij werd ook naderhand, nadat hij door de politie werd aangetroffen in illegaal verblijf gehoord op 9 september 2024. In het kader hiervan kon hij wederom wijzen op elementen omtrent zijn gezondheid, zijn gezins- en familieleden en zijn medische situatie.

Uit nazicht blijkt dat hij verklaarde sinds december 2023 in België te zijn en dat hij naar hier is gekomen om zijn verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op de vraag waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland, gaf hij aan politiek tegenstander te zijn. Hij verklaarde geen gezondheidsproblemen te kennen. Gevraagd naar zijn familieleden, gaf hij aan dat zijn vader en broer hier verblijven en dat zijn moeder en drie broers in zijn herkomstland verblijven. Dat het verhoor zinloos zou zijn omdat niet gepeild werd naar de actuele situatie van zijn in België verblijvende familieleden, zoals hij beweert in zijn verzoekschrift, betekent niet dat het hoorrecht *in casu* werd geschonden. Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan immers een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80). Er moet dus blijken dat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40). Verzoeker geeft geen blijk van dergelijke elementen.

De elementen die hij in zijn verzoekschrift opwerpt, houden immers wederom verband met de afhankelijkheidsband die volgens hem bestaat tussen hem en zijn vader, die thans door zijn broer, die erkend werd als vluchteling, wordt verzorgd. In het kader van de Dublinprocedure heeft verzoeker zijn grieven in dit verband reeds kenbaar gemaakt en was hij ook in staat om middels tussenkomsten van zijn advocaat de verwerende partij ervan op de hoogte te stellen dat hij wenst in te staan voor de zorgen voor zijn vader. Zoals blijkt uit de bespreking van arrest nr. 313 159 van 18 september 2024 werd geoordeeld dat de gemachtigde van de staatssecretaris een gedegen beoordeling heeft gemaakt van de ingeroepen band van afhankelijkheid met zijn in België verblijvende familieleden. Ook bij het nemen van de bestreden beslissing wordt dit element wederom in rekening gebracht met name bij de beoordeling van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissing luidt als volgt: *“De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 23.04.2024. Betrokkene brengt in zijn hoorrecht van 09.09.2024 geen andere elementen aan. Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden*

gemaakt. Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.”

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, worden relaties tussen meerderjarige verwanten niet automatisch als een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM gekwalificeerd. Dit is enkel het geval indien hun relatie gekenmerkt kan worden door banden van afhankelijkheid die de normale emotionele banden overstijgen (*‘other than normal emotional ties’*) (cf. EHRM 18 november 2014, Senchishak/Finland, § 55).

Uit verzoekers verklaringen over zijn broer en vader, kan niet worden opgemaakt dat er dergelijke bijzondere banden van afhankelijkheid bestaan, zodat er in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris geen positieve verplichting bestaat om het familieleven van verzoeker te vrijwaren of te bevorderen.

Uit arrest nr. 313 159 d.d. 18 september 2024 blijkt genoegzaam dat verzoeker reeds meerdere jaren gescheiden heeft geleefd van zijn broer en reeds langere tijd gescheiden leefde van zijn vader en dat de zorgen van zijn vader, tijdens verzoekers afwezigheid gedragen worden door zijn broer die door de Belgische asielinstanties de internationale beschermingsstatus werd verleend.

Dat de aanwezigheid van verzoeker op het Belgische grondgebied plots noodzakelijk is opdat voor zijn vader gezorgd kan worden, kan niet worden ontwaard uit de door verzoeker neergelegde stukken. Bij het verzoekschrift wordt een medisch attest gevoegd van 22 mei 2024, waarin gesteld wordt dat de gezondheidstoestand van verzoekers vader tot gevolg heeft dat hij de voortdurende aanwezigheid van iemand nodig heeft alsook dat hij door meer dan één persoon verzorgd moet worden. Dat hierdoor de aanwezigheid van verzoeker in België onontbeerlijk is, blijkt niet. Het loutere feit dat zijn broer zou studeren en andere bezigheden zou hebben, betreft geen dienstig argument om voor te houden dat hij de aanwezigheid van verzoeker plots nodig heeft en hij zonder hem niet in de mogelijkheid zou zijn voor de zorgen van hun vader in te staan. Dit lijkt eerder te gaan om een persoonlijke keuze in hoofde van verzoekers broer dan verband te houden met de medische toestand van hun vader. Alleszins wordt dit aspect door verzoeker niet verder toegelicht in zijn verzoekschrift en wordt evenmin verantwoord waarom de omstandigheden van zijn broer of de omstandigheden rond de gezondheidssituatie van zijn vader zodanig zouden zijn gewijzigd dat de aanwezigheid van verzoeker thans noodzakelijk is. Het overzicht van de medische afspraken die gepland zijn voor zijn vader, bieden hier evenmin een zicht op. Verzoekers betoog betreft niet meer dan een blote bewering en derhalve geen dienstig betoog.

In de mate verzoeker ook zijn privéleven geschonden zou achten, toont hij niet aan dat hij de banden en het netwerk dat hij heeft opgebouwd met België van die aard en intensiteit zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en een belangenafweging noodzaken (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, § 63).

3.3.6. Verzoeker maakt geen schending aannemelijk van artikel 3 van het EVRM en/of van artikel 4 van het Handvest. Hij toont niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen of dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zouden zijn onderzocht. Er kan niet worden besloten tot een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij geen deugdelijk onderzoek zou hebben verricht of op kennelijk onredelijke wijze zou zijn overgegaan tot het nemen van de thans bestreden beslissing.

Het enig middel is voor zover ontvankelijk niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Verzoeker koppelt het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan de in het middel aangevoerde schending van de artikelen 8 en 13 van het EVRM, alsook aan de artikelen 7 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, waarbij hij stelt dat het gezins- en familieleven zich enkel kan afspelen in België.

Uit de bespreking van het middel is echter gebleken dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van de artikelen 8 en 13 van het EVRM of van de artikelen 7 en 47 van het Handvest.

Het dient herhaald dat verzoeker, middels het inleiden van huidige vordering, beschikt over een effectief rechtsmiddel.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet aangetoond.

3.5. Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend vierentwintig door:

I. FLORIO,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

I. FLORIO